

חלקי בעמלי

פרשת נשא / חג השבועות / ג' בסיון תשפ"ב / 2.06.2022

ובצאו כולם
בבבירת ירושלים

דבר העורך

בניגוד לחגים אחרים, שבועות הוא חג נינוח. אין איסור על חמץ או מגבלת אכילה מחוץ לסוכה, אין גם צום או אימת הדין. חג שכולו חג, עונג יום טוב של ממש, חציו לכם והחציו השני (לפחות אצל בוגרי ישיבות שנהנים מטעם הלימוד) גם כן לכם. הנאה צרופה.

כולם מכירים את הסיפור המפורסם על אותו אחד מנגידי עולם התורה שנכנס פעם למרן הרב שך זצ"ל, ומרן אמר לו כי אמנם הוא מקנא בעולם הבא שמחכה לאותו גביר על החזקת התורה העצומה שלו, "אבל בעולם הזה שלי, אתה צריך לקנא".

אולי גם בפשטותו של חג השבועות ובהיותו חג שכל כולו יום של שמחה, יש כאן איזה רמז קטנטן, רמז שהתורה היא כל כולה עונג, כל כולה חג. לימוד התורה הוא פשוט קודם כל חוויה מהנה, תענוג. ואולי זה המסר שכדאי לנו לקחת איתנו מהחג - ללמוד באופן כזה ובצורה ומסגרת כאלו שישאר לנו טעם טוב בפה, שתישאר לנו תחושת סיפוק והנאה רוחנית.

מסגרות הלימוד השונות של 'חלקי בקהילתי' מיועדות בדיוק למטרה הזו, לספק לכל אחד ואחד מסגרת חברתית חברית, בה ניתן ללמוד להנאתכם, לא לשם משכורת או מלגה או נימוק אחר, אלא קודם כל בשביל הסיפוק האישי שלכם.

חג שמח

שלכם

אבי גרינצייג

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א ראש ישיבת דרך ה'

ובציאה לאוויר העולם בא המלאך ומשכיח ממנו הכל. לצורך מה נועד הלימוד שנשכח? כנראה, המלאך 'המלמד' לימד כל אחד את אותה תורה מיוחדת שנועדה במיוחד עבורו. כל אחד מאיתנו קיבל חלק אישי בתורה והיא נחקה לו בראש ובלב. יסוד ה'בחירה החופשית' והצורך להתאמץ ולבחור בטוב, מחייב להשכיח ביציאתנו לאוויר העולם את אותה תורה מיוחדת שלמד כל אחד. אחרת הכל היה ברור מאליו. התפקיד שלנו הוא לשחזר את אותו חלק אישי בתורה ולהשיג אותו. הסימן שאכן הצלחנו לשחזר נכון את התורה שלנו, הוא אם נרגיש במה שאנחנו לומדים טעם אישי חזק, שמחה וחיבור פנימי לאותו דבר תורה שלמדנו, והרגשנו בו שזו התורה שלנו, שקיבלנו אותה פעם... בליל שבועות כדאי לחפש ולתחבר אל לימוד חדש בתורה, סוג לימוד שנהנה ממנו 'עד הסוף' ונרגיש בו שהוא 'שלנו'. ככה נתחבר מחדש לחוויית מעמד הר סיני.

שבועות'

שמו של החג הוא 'שבועות'. תחשבו על משמעות השם. הוא נקרא כך לא רק בגלל שהוא חל בסוף ספירת שבעת השבועות של ספירת העומר, אלא כמו שבחג הסוכות חוגגים עם הסוכה ובחג המצות חוגגים עם המצות, כך בחג השבועות חוגגים את הצלחת 7 השבועות שבהם התאמצנו לקבל תורה.

בחג הזה אנחנו חוגגים את כל השבע שבועות שעברנו בהכנה לקראת מתן תורה. אנו חוגגים ומודים על הזכות להתאמץ, כי בלימוד התורה העיקר הוא המאמץ. התוצאה היא מתנת שמים. התורה לא מבקשת הצלחות - הצלחות הן בידי שמים! התורה כן מבקשת התמסרות, געגוע, מאמץ, ונכונות לומר 'נעשה' לפני 'נשמע'. אנו אחראים על המאמץ - לא על התוצאות.

בחג הזה אנו מביאים איתנו 7 שבועות של מאמץ ואיתם אנו חוגגים. בשבועות יורדת משמיים הארה רוחנית חדשה של אהבה וחיבור חדש לתורה, שמביאה ליהודי גם הלאה את החשק להתאמץ.

יהי חלקי עמהם

חויית ההתגלות

מה הייתה המטרה המרכזית של מעמד הר סיני? האם כדי ללמד את האמונה במציאות ה' הרי את זה עם ישראל כבר ידע במסורת מזמן האבות הקדושים, והם נוכחו בכך ביתר שאת - במכות מצריים ובקריעת ים סוף. האם כדי שידעו שעליהם לשמוע בקול ה' ולקיים מצוות? הרי גם את זה כבר ידעו זה מכבר מכך שהצטוו מאת ה' על מצוות שונות עוד בהיותם במצרים. לשם מה נדרש היה האירוע ההיסטורי של מעמד הר סיני שעליו מושתתת אמונתנו?

עם ישראל מתאר את חויית המעמד במילים: "היום הזה ראינו כי ידבר אלוקים את האדם וחי". ראינו, הרי "לא יראני האדם וחי", והרי התורה אומרת "כי לא ראינו כל תמונה ביום דיבר ה' אליכם בחורב מתוך האש", אז מה עם ישראל ראו שם בסיני בפועל?

אכן, את ה' בכבודו אי אפשר לראות בראיה רגילה, אך אפשר לראות את הקולות 'שהקב"ה משמיע, ולהשתכנע באמצעות הקולות הללו לא רק שה' קיים, אלא בעיקר לגלות דרכם על רצונו ועל כל מה שהוא רוצה שנדע אודותיו. דרך עשרת הדברות שהם תמצית כל התורה, עם ישראל יכול היה לראות - דהיינו להכיר את ה'. במעמד הר סיני חוינו התגלות! מעמד הר סיני לימד על האפשרות שיש ליהודי להיות בקשר ממשי עם ה', והוא גם לימד שכל יהודי יכול לדעת בוודאות את רצון ה'. למדנו איפוא שהדרך לדעת מיהו ה' ואיך להתחבר אליו היא רק על ידי לימוד תורה.

עלינו לזכור יסוד גדול באמונת היהדות. האמונה שלנו אינה מושתתת רק על אמונה שיש בורא לעולם. אמונה שכזו אינה מחייבת עדיין כלום. אנו מעמידים את כל אמונתנו באלוקי ישראל, שהתגלה לנו בהר סיני, הראה לנו ש'אין עוד מלבדו', וגילה לנו את רצונותיו במסירת התורה. זו כבר אמונה מחייבת. זו כבר אמונה ברורה. זו גדלות אמונתנו. אמונתנו בתורתנו. אשרינו מה טוב חלקנו!

חלקי בתורת

רוצים לקבל 'למעשה' את התורה מחדש? חז"ל מלמדים, שכל אחד לפני שהוא נולד לומד ממלאך את כל התורה,

יציאה	בניסה	פרשות נשא
20:22	19:01	ירושלים
20:25	19:23	בני ברק
20:26	19:14	חיפה
20:22	19:21	באר שבע

התורה או אני?

הרה"ג יעקב בוצ'קובסקי | עמוד 4

ללמוד וללמד

הרב דן טיומקין | עמ' 8

הלכות יום טוב

הרה"ג אפרים קרלינסקי | עמוד 2

תרבות דיון

אביאל נריה | מנטור זוגי | עמ' 5

או הכל או כלום

הרב ברוך לב | עמוד 2

ליל שישי של חלקי בכל רחבי הארץ

הלכות יום טוב

שאלה: יש לי בבית כיריים של גז, ואת האוכל של סעודת יום השבועות אני מתכנן לבשל ביום טוב בבוקר. צורת ההכנה של האוכל מצריכה להבה גדולה בתחילת הבישול בשביל להרתיח את הסיך, כאשר לאחר הרתיחה חייבים להקטין את האש להמשך הבישול, משום שאם אשאיר את האש הגדולה, האוכל יישרף. נראה לי שהכיבוי הזה צריך להיות מותר משום שהוא עוזר לבישול וזה נחשב למלאכה לצורך אוכל נפש. האם אכן מותר להנמיך את הלהבה ביום טוב?

תשובה: אסור להנמיך את להבת הגז לצורך בישול האוכל, והדרך שבה יש לנהוג מי שרוצה לבשל כראוי את התבשיל, לאחר הרתיחה ידליק את אחד הלהבות האחרות על אש נמוכה יותר, ויעביר לשם את הסיך להמשך בישולו.

ביאור הדבר הוא, שמלאכת כיבוי איננה כשאר מלאכות אוכל נפש, משום שמלאכה זו אינה מלאכה שעוזרת באופן חיובי לבישול כהבערת אש וכדומה, ולכן מלאכת כיבוי הותרה בשביל להציל משריפת האוכל רק אם אין ברירה אחרת אלא לכבות את האש. ובמקרה דנן, אפשר להמשיך את בישול האוכל בלי להזדקק למלאכת הכיבוי על ידי הדלקת האש הקטנה יותר, והדלקה זו ודאי מותרת משום שהיא נצרכת לצורך אוכל נפש, ועדיף לעשות מלאכה שעוזרת לבישול באופן חיובי [הדלקת האש הקטנה] מעשיית מלאכה שעוזרת באופן עקיף [הנמכת הלהבה].

אדם שברשותו כירת גז עם להבה בודדת, יוכל גם להנמיך את להבת הגז לצורך בישול המאכלים, משום שמצב זה מוגדר כ'אין ברירה' שבזה הותרה מלאכת הכיבוי בשביל שלא יישרף האוכל. אלו המדליקים את הכיריים ביום טוב, וברשותם כיריים שכאשר מסובבים את כפתור הגז נוצר ניצוץ שמדליק את הלהבה, צריכים לזכור להוציא את השקע של הכיריים לפני החג [ובשנה זו, לפני שבת] בשביל שמנגנון זה לא יעבוד, משום שיצירת הניצוץ אסורה ביום טוב כדין הדלקת אש חדשה, ואם שכחו לעשות כן אסור להשתמש בכיריים אלו לבישול בחג.

שאלה: האם יש הבדל במלאכת בורר בין שבת ויום טוב?

תשובה: יש כמה הבדלים במלאכת בורר בין שבת ויום טוב, ונבאר את הכללים בעזרת דוגמאות מעשיות. ההבדל האחד הוא בהלכה הידועה שבשבת צריכים תמיד להפריד את האוכל מתוך הפסולת גם אם יש טרחה גדולה יותר בנטילת האוכל, ואילו ביום טוב הקובע הוא מידת הטרחה שיש בברירה, ואם יותר קל לו לאדם לברור את הפסולת מתוך האוכל, יוציא את הפסולת.

הדוגמה להלכה זו היא באכילת עוף, שבשבת צריכים להיזהר לקחת את חלקי העוף ולא לשלוף את העצמות והגידים מתוך העוף, אולם ביום טוב יש להוציא את העצם ולהפרידו מהעוף משום שקל יותר 'לנקות' את העוף באופן זה.

עם זאת, באופן שבתערובת שלפניו יש יותר פסולת מאשר אוכל, יש לברור את האוכל מתוך הפסולת גם אם הפסולת יותר קלה לברירה, משום שהפסולת נחשבת 'מוקצה' שטלטולו אסור ביום טוב. ומה שהתרנו להוציא את הפסולת

'או הכל או כלום'

הרב ברוך לב

לקראת חג התורה הבעל"ט, זו הזדמנות לעקוב אחרי רמת החיבור המעשי של חלק מבוגרי הישיבות ללימוד התורה. בכל רחבי הארץ קמו בשנים האחרונות מסגרות לימוד ושיעורי תורה ייעודיים לבוגרי עולם התורה שיצאו לעבוד. מבירור אצל ראשי המסגרות הללו וממעקב אחרי התפתחותן של מסגרות נפלאות אלו, רבים וטובים שלמענם נפתחו מסגרות הלימוד הללו, לצערנו לא מגיעים אליהן. מדוע לא ממלאים חברנו העובדים את מסגרות הלימוד הללו שהוקמו למענם? מדוע ישנם רבים שלא מוצאים לעצמם זמן 'לפתוח ספר', והם מנותקים מלימוד סדיר?

אנו רואים גם אנשים שהלימוד בישיבה היה חוויה חיובית עבורם, שהתענגו על הלימוד, ואנחנו תוהים לאן נעלמה היכולת שלהם "להתענג על השם"? כותב השורות מבקש להניח הנחת יסוד. סיבת היעדרותם של בוגרי ישיבות רבים ממסגרות הלימוד שהוקמו עבורם, אינה רק מחוסר זמן או כל סיבה טכנית אחרת, אלא שיש לכך סיבות עומק אחרות שאם נדע להתייחס אליהן נכון - יתרבו ספסלי בית המדרש.

בשורות הבאות ננסה לענות על כמה מהסיבות שלדעתנו גורמות לניתוק הזה, ולהציע לחברנו היקרים מבט חדש שיוכל לסייע בחיבור אישי חדש ללימוד.

אצל חלק מאיתנו שעזבו את ספסלי בית המדרש ויצאו אל עמל החיים - נוצרה לה עם הזמן מציאות חיים מסוכנת שהתנתקה לגמרי מלימוד. מציאות זו בנויה על תפיסה מוטעית ביחס ללימוד התורה שקוראים לה 'או הכל או כלום'. התפיסה הזו בנויה על הרקע וההיסטוריה של בוגר הישיבה. רבים מאיתנו התחנכו בעולם הישיבות מקטנותם סביב הערך המרכזי של תלמוד תורה שעליו נסוב כל עולמם מבוקר עד לילה. אשרינו מה טוב חלקנו.

עם השנים נקבעה בתודעת כל בחור ישיבה סטנדרטי התפיסה, שרק מי שזוכה ללמוד כל היום - רק הוא שווה, רק התורה שלו שווה, וכל לימוד חלקי רק בחלק מהיום - אינו לגמרי שווה. כך גם התקבע לו המבט כלפי אלו שלא זכו להישאר בהיכלה של תורה כל היום, ככאלו שהם סוג ב' והם פחות שווים, שהרי 'הם לא לומדים כל היום'. עם חלוף השנים וההחלטה הלא פשוטה של בוגר הישיבה לצאת לעבוד, התגנבה לה לראש אותה תפיסה קדומה מוטעית שאם לא לומדים כל היום - אין ללימוד החלקי ערך רציני, וההחלטה לצאת לעבוד גררה אחריה גם את עזיבת הלימוד כמעט בכלל.

לעזיבת הלימוד יש סיבה נוספת והיא, חוסר הערכה בסיסי ללימוד תורה בכל כמות ובכל איכות שהיא. רבים מבחורי הישיבות מתחנכים כל שנותיהם בישיבה לאורה של השאיפה הנעלה 'לצאת תלמידי חכמים גדולים' ולהיות גדולי תורה. מבלי להיכנס או להשמיע ביקורת על צורת החינוך הכללית הזו לשאיפה למצוינות - היא מייצרת אצל רבים מאלו שמרגישים שלא הצליחו בלימוד, והם סבורים שכבר לא יצא מהם 'גדול הדור' - את התחושה שלימוד התורה הוא לא בשבילם, ובשביל מה ללמוד 'אם לא יצא ממני שום דבר'...

אצל חלק מהלומדים, היו בשנות הבחורות שלהם זמנים שבהם לא צלחה דרכם בלימוד, והם לא הרגישו בו טעם. מציאות זו גרמה להם להחליט עם השנים שהם לא שייכים ללימוד בכלל, וכשהם החליטו 'לעשות משהו עם עצמם' ולצאת לעבוד - הם השאירו את הלימוד לגמרי מאחוריהם.

כאן עומדת לה השאלה הגדולה, איך מיישבים - בגיל מבוגר יחסית - משברים סכסוכים ותסביכים ישנים שאנו סוחבים איתנו משנות העבר ביחס לתלמוד תורה בכלל וללימוד גמרא בפרט, 'יחסים טעונים' שמשפיעים עלינו כיום ביחס לתורה, ואיך מייצרים בגיל מבוגר חיבור חדש ללימוד?

כדי לצאת לדרך חדשה ביחסים עם לימוד התורה, כדאי להכיר בכמה תובנות חדשות שיכולות לבנות חיבור חדש עם הלימוד. על כך אי"ה נרחיב במאמרנו בשבוע הבא.

חלקי בעמלי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הרה"ג ברוך צבי גרינבוים עורך: אבי גרינצ'יק

כותבים קבועים: הרב יעקב בוצ'קובסקי, דוב וינברג, הרב אפרים קרלינסקי, הרב דן טיומקין,

אבי רבינא הרב משה שמעון אופן, הרב ברוך לב. עיצוב: גימיק פרסום www.gimmick-mo.co.il

חלקי בעמלי: רחוב קהתי 14 ירושלים

טל: 02-6522592 מייל: helki.baamali@gmail.com

שיעור בשבת תענוג

בעז"ה מתקיים מידי שבת שיעור בפרקי אבות מהרב נתנאל גמרא שליט"א בשבת אחרי צהריים חצי שעה לפני אבות ובנים בשעה 17:50 בבית הכנסת קהילת חגי הנביא "אור יעל" רח' ירמיהו 3, כולם מוזמנים!

לפרטים נוספים:

רכז חלקי בקהילתי רח"ש ג':
יוסף גליק: 054-843-9994

"ליל שישי ערב חג השבועות"

20:00 שיעור הדף היומי

20:45 חיבור חדש לתורה מפי

הרה"ג ר' ברוך צבי גרינבוים ראש ישיבת דרך ה' תפילת ערבית

21:20 תפילת ערבית

21:30 ארוחה כיד המלך

חיי התורה ביום עם הרב יוסי רוטנברג

בבית הכנסת אוהל אברהם השופר 1 גבעת זאב

בברכת התורה

רכז חלקי בקהילתי - גבעת זאב

אהרן בר חיים | 052-716-5089

יש להם חלק

הרה"ג אפרים קרלינסקי, מורה הוראה

כאשר היא מועטת, הוא משום שכאשר האוכל מרובה מהפסולת הפסולת מתבטלת ברוב, והיא לא נחשבת מוקצה בזמן שהיא מעורבת.

הדוגמה להלכה זו, בקערה שיש בה מעט שברים קטנים של אגוזי פיסטוק שמעורבים עם קליפות, וקל יותר להוציא את הקליפות משום שהן גדולות יותר, אולם מבחינה כמותית יש יותר קליפות מאגוזים, שבזה יש להוציא את האוכל הגם שהברירה קשה יותר.

הבדל יסודי נוסף יש בהלכה הידועה שבשבת מותר לברור רק לצורך שימוש מיידי או סמוך לסעודה, ואילו ביום טוב אין את ההלכה הזו, ואפשר לברור גם אם הוא לצורך שימוש לאחר זמן, ולכן אפשר לקלף ביצים בליל יום טוב לצורך סעודת היום, הגם שבשבת אסור הדבר מן התורה.

שאלה: אנחנו כמה משפחות שמתארחות בחג הסמוך ביישוב שבו אין עירוב כשר, וכל האוכל של החג נמצא באחת הדירות, כאשר הסלון הגדול שבו אנו מתכננים לאכול נמצא בדירה אחרת. האם מותר לנו להוציא את המאכלים מדירה אחת לדירה השנייה על אף שאין עירוב?

תשובה: כל מלאכת אוכל נפש הותרה ביום טוב, ולכן מלאכות ששייכות להכנת האוכל כגון שחיטה, בישול והבערת אש מותרות. גם מלאכת הוצאה נחשבת ל'מלאכת אוכל נפש', והשאלה שנשאלה כאן היא דוגמה מצוינת לכך, ולכן ודאי שמותר להם להוציא את המאכלים מבית אחד לבית אחר.

יש להוסיף, שמותר להם להוציא ולהעביר מדירה לדירה גם דברים שאינם חלק מהסעודה ואינם נכללים בהיתר של 'אוכל נפש', משום שחז"ל דרשו שמרגע שמלאכה מסוימת הותרה לצורך אוכל נפש, היא הותרה גם לשאר צרכי האדם שאינם דווקא צרכי אכילה, וזה טעם ההיתר להדליק נרות ביום טוב הגם שהדלקה זו איננה לצורך אוכל נפש [והיתר זה מכונה בפוסקים היתר של 'מתוך']. לכן מותר לילדים לשחק בחוץ בכדור, או לטייל עם עגלות תינוק [דברים שאסורים בשבת במקום שאין בו עירוב כשר], הגם שאין בהוצאה זו משום מלאכת אוכל נפש, משום ש'מתוך' שהותרה הוצאה מרשות לרשות לצורך אוכל נפש, היא הותרה גם לשאר צרכי היום.

מכיוון שבשנה זו החג יוצא בסמוך לשבת, צריכות אותן משפחות לזכור שכל ההיתרים שנאמרו כאן הם רק ליום טוב, אולם בשבת אסור להם להוציא שום דבר מהבתים, משום שאין שם עירוב כשר.

שאלה: אני בדרך כלל לא מתרחץ ביום טוב, אולם נראה לי שבחג השבועות הבא עלינו לטובה שחל מיד אחרי שבת יהיה לי קשה לעבור יומיים בלי להתרחץ. מה הם פרטי ההלכות הנוגעות לרחיצה במים חמים ביום טוב?

תשובה: הגם שבשבת אסור לרחוץ את כל גופו במים חמים [אפילו מים חמים שהתחממו בערב שבת] משום גזירה שמא יבוא לחמם את המים בשבת, יום טוב קל יותר בהלכה זו, ומותר להתרחץ במים חמים שהתחממו לפני החג גם אם רוחץ את כל גופו, וההגבלה היחידה ברחיצה זו היא שצריכים לרחוץ כל אבר בנפרד ולא את כל הגוף בבת אחת. כמובן שאדם הרוחץ ביום טוב צריך להיזהר מסחיטת השערות, ויש הנמנעים מחמת זה מרחיצת האזורים בגוף שיש בהם שערות, משום שהניסיון מוכיח שקשה להיזהר באיסור זה למי שלא הורגל בדבר זה.

הרב עונה לשאלות בהלכה במייל
gmail.com@0583279418

מי במרכז - התורה או אני?

הרה"ג יעקב בוצ'קובסקי / מחבר ספר תורתו ואומנותו

עצמו אלא אל השאלה המנקרת בלב פנימה: מה המצב שלי.

כך הם פני הדברים במשל, וכך הם גם בנמשל, במתן תורה שבו אנו עוסקים. קבלת תורה, היא בהחלט דבר מחייב. אבל נעזוב לרגע את החלק המחייב, ואת השאלה כמה אנחנו עומדים בחיוב. הבה נתמקד בגופו של ענין. קיבלנו תורה, היום. מה יש לתורה להגיד? מה היא עושה לנו בחיים?

מגיע חג השבועות, אנחנו פונים לבית המדרש ללמוד כל הלילה. הההרגשה הפנימית אומרת: "עכשיו ליל מתן תורה, ואני צריך להראות לקב"ה ולעצמי שאני מוכן ורוצה לקבל את התורה". גישה כזאת באה מלב טהור ואשרי מי ששואף כל כך לקבל את התורה. אך למעשה הגישה הזו סותמת את הרגש מלקבל את התורה. היא מעבירה את מרכז תשומת הלב מהתורה אל עצמך. אתה לא עסוק עכשיו לשמוע מה יש לתורה להגיד, אלא מה המקום שלך ביחס לתורה. אתה עסוק במבחן עצמי על דרגתך.

המבחן הזה מייגע, מכביד, וכמו בדוגמה שהבאנו - הוא יוצר תחושה של ריחוק מהדבר שגורם לכובד הזה. אם התורה היא הדבר שגורם לך לתחושת כובד ולאות, ומבחן עצמי בלתי פוסק - לאט לאט היא הופכת להיות כבדה על האדם. נוצר ריחוק ממנה, למרבה הצער.

לא זה מה שמוטל עלינו לעשות בחג השבועות! הקב"ה נתן לנו תורה ביום הזה. מה עלינו לעשות עכשיו? פשוט מאוד, לפתוח עיניים ואזניים ולקבל אותה. לשמוע מה יש לה להגיד. מה הקב"ה רוצה לומר לנו? בשביל מה הוא ירד להר סיני בקול שופר אדיר וחזק?

לפתוח את הספר, ולא משנה כרגע איזה ספר - אם זה המשניות של הבן שרוצה ללמוד איתנו, או גמרא שאנחנו אווזים בה, או תיקון ליל שבועות - ופשוט להקשיב, לקבל. קיבלנו מהקב"ה משהו, בוא ננסה לראות מה קיבלנו. מה אפשר ליישם, מה הן מצוותיה של התורה הבלתי מוכרות לנו (לעבור על תרי"ג מצוות פעם אחת בצורה מסודרת, למשל), וכדומה.

כאלה.

מה שלומו של הבעל המיוחד, חודשיים אחרי החתונה?

ובכן, בכדי לחסוך בניחושים נגלה לקוראים מה שלומו: הוא לא נראה טוב. אפשר להרגיש שמהו לא טוב לו בפנים.

מה קורה במעמקי ליבו, למרות שהוא עצמו כלל לא מוכן להודות בכך? הוא לא רוצה להיות בבית. הוא מעדיף לברוח כמה שיותר החוצה. למה? כי העול כבד עליו. הקשר הנפלא הפך עליו למעמסה.

התיאור לקוח מן המציאות, ממעשים שמתרחשים רבות. יש תופעה כזאת של אנשים המשקיעים את כל נשמתם במערכת יחסים מסוימת, עד שהיא הופכת עליהם לנטל כבד. הם מפסיקים ליהנות מהקשר עצמו ומבוססים רק בקושי.

היכן הטעות? הלא הכל נעשה עם רצון כל כך טוב!

הטעות היא בראש ובראשונה ביסוד הדברים - כיצד קשר נבנה. קשר נבנה מתחושה נעימה וטובה, לא מתחושה של לחץ ומחויבות בלתי פוסקים. מחויבות היא דבר חשוב, אבל היא לא הכלי לבנות אהבה. בכדי לבנות אהבה יש צורך בהנאה, בנעימות.

אבל יש כאן נקודה נוספת, עמוקה יותר: השאלה היא מה עומד במרכז תשומת הלב: האם אתה או אשתך. כמה אחוזים מתשומת ליבך מופנים אל השאלה "האם אני עומד במטלה של להיות בעל טוב", וכמה אחוזים מופנים אל אשתך בעצמה. להכיר אותה, לשמוע את מה שבפיה, להתחבר אל אישיותה.

אדם שכל כולו עוסק בשאלה "כמה אני מצליח לעשות לשני טוב", בעצם לא חושב בכלל על הזולת, אלא על עצמו. אין לו פנאי אל הזולת, הוא עסוק בעצמו, במטלה הכבדה שעל שכמו. אדם שעוסק כל הזמן בשאלה "כמה אני עומד בכללים" - אין לו בכלל ראש לדברים אחרים. זה כמו להגיע לטיול מהנה, ובמקום להתמקד בטיול עצמו - מתמקדים רק בשאלה: האם אני מספיק נהנה. אין שום סיכוי ליהנות בצורה כזו, כי תשומת הלב לא מופנית אל הטיול

עוד מספר ימים נזכה להגיע ליום הקדוש, יום מתן תורה. חג השבועות, בשונה מיתר החגים, הוא חג שמשדר קצת לחץ. ביום הזה קיבלנו את התורה, וזה מחייב. לקבל את התורה זה אומר שצריך ללמוד אותה, שצריך לקיים אותה, שצריך לדבוק בה. האווירה הכללית של חג השבועות היא אוירה של דרישות ותביעות: יש שלשת ימי הגבלה שקוראים לנו להתקדש ולהתרומם, יש משמר ארוך שצריך ללמוד בו, ועוד.

לאיך גיסא, בגמרא אנחנו מוצאים שהיחס הוא להיפך: בחג השבועות ישנה שמחה יותר גדולה מבשאר החגים. גם לדעת רבי אליעזר הסובר שבכל חג ישנה אפשרות לחוג את החג ב"כולו להשם" - בשבועות גם הוא מודה שצריך גם לכם, משום שזה יום שניתנה בו תורה.

האם עלינו להתעלם מכך שהתורה מחייבת אותנו, ופשוט לשמוח ולשוש כמו בפורים? האם באמת אין הבדל בין אופי השמחה של שבועות לאופי השמחה של כל החגים?

נראה שיש כאן נקודה עמוקה, וכדי להמחיש אותה נשתמש במשל: חתן צעיר ונרגש מקבל הדרכה לפני החתונה כיצד לגשת לחי הנישואין. "תבין", משנן באוזניו היועץ המסור, "אשתך הטריה מאוד מאוד מצפה ממך ליחס מכבד, יחס אכפתי. עליך להיות קשוב לכל צרכיה, לשים לב למצב רוחה, להיות לגמרי איתה. להיות בעל מסור במלוא מובן המילה".

מיועדנו החתן לוקח את הדברים ברצינות. החל מהרגע שבו דורכת כף רגלו בביתם החדש, כל מעייניו נתונים לדבר אחד: למצב רוחה של אשתו. מיד כשהוא פוקח את עיניו בבוקר הוא שואל לשלומה, ומכין לה כוס קפה. בחזור מהתפילה הוא קונה לה שוקולד לעבודה ומצרף פתק: "שיהיה לך יום מקסים".

כשהיא חוזרת מהעבודה הוא בעיקרון באמצע שנת צהרים, אך הוא מכוון את השעון המעורר עשרים דקות לפני הזמן, מתעורר חמש דקות לפני שהיא באה, וכשהיא נכנסת הוא כבר מוכן על הספה בסלון, מקדם את פניה בברכה ובחיוך רחב, ממש לפי הכללים, ושואל "איך היה היום". באמת בעל מיוחד. אין דברים

להאזנה לשיעורי הרב על מהותו של חג השבועות, חייגו לקו 02-313-7414 שלוחה 20, שיחה 1 ושיחה 5

לרכישת ספרים, יעוץ, הרצאות, קבלת מאמרים שבועיים, וכל נושא - צרו עימנו קשר: [/https://baatzatcha.co.il](https://baatzatcha.co.il)

תרבות דיון

אביאל נריה / מנחה זוגות ומנטור להדרכת חתנים

שלום וברכה!

כיצד יש לנהוג בעת שישינו ויכוח בין האב לאם, בנושא של בחור שירד מהדרך?

זו השאלה שנחתה אצלי השבוע בקישור האנונימי, הרמה להנחתה להעמקה בשאלת הפערים בין בני הזוג. איני איש חינוך, אתייחס לפן הזוגי של השאלה ואציע כמה נקודות:

א. בית הוא בית מדרש. משפט יסודי בעיניי. בני הזוג דנים על הדברים, כל אחד מביא את זווית הראיה המיוחדת לו, ויחדיו הם מגיעים לתוצאה הרצויה. בבית המדרש אתה רוצה חברותא שרק מהנהן בראשו?
 ב. מצוי הדבר שבני הזוג מרצים זה לזו הרצאות. הם יאמרו שהם דנים בעניין, מבלי לחשוב על כך שבדיון כל אחד מוכן להעמיד לסיכון את העמדות שלו. האם אתם מוכנים להעמיד לסיכון את העמדות שלכם? אם לא, אתם מרצים זה לזו הרצאות קצרות בנות חצי דקה עד שלוש.
 ג. איך אדע אם אנחנו בדיון או בהרצאות? נסה לחזור על מה שהיא אומרת ולדמיין שאתה צריך לשכנע בזה מישהו אחר. לא הצלחת? סימן שאתה לא רואה צד שני בכלל.

ד. שנים חיפשתי: מהי מהות הזוגיות? עצות לתקשורת יש הרבה, אבל מהי המהות? מצאתי כמה רעיונות, ביניהם שהמהות היא החיבור בין השכל לרגש ובין הדעת לבינה (פירוש המושגים בהזדמנות אחרת אי"ה). אם אחד מבני הזוג ישתלט על הבית, לא יהיה בבית הזה סנכרון של האיכויות שכל אחד מביא לזוגיות.

ה. לא רק איכויות יש לכל אחד, גם חסרונות. אחד מחסרונות הגבר הוא "תופעת ההינעלות הגברית". אתה ננעל על מטרה, ברור לך שאתה צודק, ועכשיו רק צריך להעיף את היתוש הטורדני שהתחפש לאשתך.
 ו. שחרר, הקשב, סביר להניח שב-50% מהפעמים הכיוון שאשתך מכוונת אליו מומלץ יותר. בעצם, מדויק יותר לומר שבחלק מהפעמים הדרך שלך תתברר כמוצלחת, בחלק מהפעמים הדרך שלה תהיה הנכונה יותר, ופעמים רבות תהיה דרך שלישית שתתעורר בדעתכם דווקא מתוך הוויכוח.

ז. ויכוח הוא לא מילה גסה, כל עוד שומרים על תרבות דיון. אדרבה, זו ברכה גדולה להכין סלט דעות מידי ערב כדי לקום מחר בבוקר לאיכות חיים גבוהה יותר.

ח. שיטת האימגו מציעה לכל אחד מבני הזוג לשקף לשני את מה שהוא אמר: אני שומע שאת מרגישה שיותר נכון לעשות כך וכך. האם הבנתי אותך? נסו את זה, יש שאוהבים מאוד, יש שפחות אוהבים את טקסיות העניין.

ט. אסיים מעין ההתחלה: בית הוא בית מדרש, הוא לא בית הוראה. לא מחפשים הכרעה מיידית. מותר לשהות קצת בשאלה מה נכון יותר לעשות. (נו, אבל מה תעשה בבית המדרש כשהגיע הדד-ליין להכרעה? שאלה שעוקרת את הרעיון ממקומו ולכן היא לא נכונה, מסתמא עוד נעמיק בעניין בעתיד).

בית, בית מדרש, בקיצור: חג שבועות שמח!
 אביאל

לשאלות אנונימיות שיענו אי"ה במסגרת הטור לחץ כאן <<

לקבלת סדרת בין ריחוק לקרבה ולמינוי לתכני זוגיות שלחו את המילה צרף לכתובת: a0527130390@gmail.com

אתה מתגעגע ל'ליל שישי' ישיבתי כמו פעם?

רוצה להתכונן נכון לשבת?

מחפש רעיונות תורניים להעשיר בהם את שולחן השבת שלך?

הצטרף גם אתה ותהיה חלק מאחד מבתי המדרש של 'ליל שישי של חלקי'

קבוצות חברים המתכוננים בצוותא לשבת באווירת 'טועמיה' ובגיבוש חברתי-קהילתי.

לפרטים על ליל שישי של חלקי במקום מגוריך:

**מרכז ק.ש.ר.
 ר' מתי גינסברגר
 052-7600-80**

helki.baamali@gmail.com

נפשי ? בשאלתי

הרב משה שמעון אופן, מנחה ב'אחים לנפשי'

רוממות שגרתית

בתורה לא כתוב שום דבר על 'חג מתן תורה'. למען האמת, התורה לא מלמדת אותנו מתי האירוע התרחש. אנו יודעים באיזה חודש - בחודש השלישי, לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני (שמות, יט, א) - אך לא באיזה יום. כך מסביר זאת ה'כלי-יקר' בפירושו: שעל מתן תורה לא רצה ה' להגביל יום ידוע לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מכל ימות השנה כאילו באותו יום קבלה מהר סיני. אין יום ספציפי שבו מקבלים את התורה. אין יום מיוחד שבו אדם צריך להתחזק ולרצות לחוות מעמד-הר-סיני מחודש. אדם צריך להרגיש בכל יום כאילו היום הוא קיבל מתנה - תורה חדשה. בכל לימוד, בכל קיום מצווה, צריך להרגיש טעם של התחדשות ורעננות. אל לו לאדם לחיות את חייו היהודיים מכוח האנימציה, רק כי אתמול ושלשום היה כך גם. בכל יום ויום יש לחוות חידוש וטעם ייחודי, כזה שלא היה עדיין מעולם.

אם כך, אם אכן לא נקבע יום מיוחד לזכר מתן התורה, מדוע אנו חוגגים את חג השבועות? על מנת להבין זאת עלינו לפנות לדברי התורה ולראות מדוע נקבע יום זה ליום חג ומה הצטוונו לעשות בו. בתורה יש שלושה היבטים לחג השבועות:

חג הקציר: וחג הקציר כפרי מעשיך אשר תזרע בשדה (שמות, כג, טז). בתקופת הקציר החקלאים קוצרים את התבואה עליה עמלו בחודשים האחרונים. תקופה זו היא הסיבה הראשונה לקיומו של החג.

חג השבועות: שבועה שבקעת תספור לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבועה שבועות: ועשית חג שבועות לה' אלהיך מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר בקרבך ה' אלהיך (דברים, טז, ט-י). לחג השבועות לא נקבע תאריך בפני עצמו. הוא נחגג ביום החמישי, אחר ספירת ה'שבועות'. בזמן שקידשו את החודש על פי הראיה חג השבועות יכול היה לחול במספר תאריכים. ה' ו' או ז' בסיון. החג מהווה 'סיכום' של הספירה שהעם ספר מאז הקרבת קרבן העומר ביום השני של חג הפסח.

יום הביכורים: וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעת ימים מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו (במדבר, כח, כו). בעוד ספירת השבועות נעשית על ידי כל העם וקרבן שתי הלחם שבא בחג השבועות הוא קרבן ציבור, החל מחג השבועות מתחילה תנועה פרטית של אינדיבידואלים המביאים את ביכוריהם - פירות-שבעת-המינים שהיו הראשונים לצמוח בשדה.

בזמן שבית המקדש היה קיים התקיימו בחג השבועות שני אירועים מיוחדים וחד-פעמיים: קרבן שתי-הלחם ותחילת הבאת הביכורים. חמישים יום קודם לכן, בחג הפסח, הקריבו את קרבן העומר ומאז החלו לספור חמישים יום. הספורנו מבאר כי בקרבן העומר היו שתי משמעויות: 'הודאה על האביב' ותפילה על העתיד' (ספורנו, ויקרא, כג, ח).

העבודה החקלאית משלבת שני רגשות סותרים. מחד, מי שלא זורע לא קוצר. כמות התבואה שיש לאדם בסופו של יום היא תוצאה ישירה של העמל והיגיעה המוקדמת שלו. מאידך, היכולת של האדם להשפיע על התוצאה היא די מוגבלת. כאשר אדם יוצר, לדוגמה, כלי חרס, הוא מכין את חומר הגלם, הוא מעצב את הכלי כרצונו, מחליט מתי הוא מפעיל את התנור ומתי הוא מחמם את הצבע... הכל בידי.

כאשר אדם מגדל תבואה, מהרגע שהוא מכניס את הזרעים לאדמה אין לו הרבה יותר מה לעשות. קצת לנכש, לדשן ולוודא שהשדה נראית בסדר, אבל כל התהליך מתרחש כעת בלעדי. הזרע עובר התפתחות מלאה שלבים הרחק מעיניו. עמוק באדמה הזרע מרקיב ומתחיל לחיות מחדש. גם אחרי שהתהליכים הפנימיים מתרחשים יש עוד כל כך הרבה נתונים שמשפיעים על הצמיחה. מזג אוויר מתאים, גשם בעיתו, שמש בזמנה, נתונים משמעותיים שלחקלאי אין שום שליטה עליהם. לאחר חורף ארוך, מתחיל האביב. תוצאות המאמץ הרב שהושקע בחודשי החורף תלויים עכשיו בגורם אחד

בלבד. גורם עליון.

בחג הפסח מתכנסים בני ישראל יחד, בבית המקדש. כעת כולם מודעים לכך שגורלם תלוי במזג-האוויר. אם האביב יהיה נוח ונעים, התבואה תעלה יפה ובעוד מספר שבועות כולם יוכלו לקצור את פרי עמלם. אם חלילה האביב יהיה קשה, כל המאמץ שהשקיעו יעלה חרס. הם נידונים לשנת-רעב וצמצום קשה.

ומתוך התחושה הזאת הם מקריבים קרבן. קרבן שעשוי מהתבואה שנועדה למאכל הבהמה, התבואה הפחותה-יחסית. והקרבן הזה מבטא שני דברים: הודאה על כל מה שהיה, על החודשים בהם יכלו לעשות את כל מה שלא-ל-ידם, ותפילה. תפילה שמכירה בכך כי לא משנה כמה מוכשרים הם, לא משנה כמה הם השקיעו, עכשיו הכל תלוי ברצון ה'. יהיה מזג אוויר טוב - מצוין. לא יהיה. כולם בבעיה.

חמישים הימים של ספירת העומר, הם בעצם ימים של ספירה מתוחה. האם תפילתנו הועילה? האם אכן ה' ייתן לנו להשלים את מלאכתנו כראוי? במהלך חמישים הימים העם עובר תהליך ציבורי ולאומי. כולם יודעים שהם עשו את כל המאמצים. כולם יודעים שעכשיו זה כבר לא תלוי בהם. וזו ההזדמנות להתבוננות. להבין מדוע, בעצם, העולם עובד כך. וכחשובים על זה מגיעים למסקנה פשוטה. אנחנו נמצאים בעולם טבעי, ולכן אנו מחוייבים להשתדל ולעשות את כל מה שביכולתנו על-פי דרך-הטבע. אבל, בסופו של יום, ה' הוא המנהיג. רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום.

לכל תוצאה, יש רצון עליון. לכל ההנאות הגשמיות שאנו תיכף נחווה במהלך הקיץ. לתבואה הטובה שתצמח, למזג האוויר הנוח, לפריחה ולכלוב. כל מה שיש בעולם נמצא כאן בשביל שנהנה ממנו ונשתמש בו כראוי.

איך משתמשים 'כראוי'? בורא עולם נתן לנו ספר הוראות: ספר התורה.

תורת ה' שנתנה בתקופה זו אינה מקבץ של חוקים משפטיים או הוראות ניהול תקין. תורת-החיים מדריכה אותנו בכל צעד ושעל ומלמדת אותנו כיצד לחיות נכון. החל משעת הקימה בבוקר ועד שעת השכיבה לישון, מהרגע בו האדם נולד עד שהוא הולך לעולמו. תורת ישראל מלמדת כיצד לחיות נכון. בכל היבט ובכל נושא.

חמישים יום אנו סופרים ומתבטלים לפני מי שאמר והיה העולם. הימים הללו מחדדים אצלנו שכל מה שנקבל בסוף זה מתנת שמים. ובמתנות צריכים להשתמש לפי ההוראות. ואחרי ימי ההכנה הללו, הגיעה השעה לקרבן הייחודי. קרבן שתי-הלחם.

קרבן שתי-הלחם היה מורכב משני לחמים שנעשו מהתבואה החדשה. קרבן זה התייחד בכך שהוא היה מגיע מחיטה שתפחה, לחם-חמץ, בניגוד לכל שאר הלחמים שהגיעו למקדש כמנחה שהיו מצה בלבד. החמץ מסמל את השפעה במהלך השנה איננו מבטאים את השפעה כאשר אנו באים לבית ה'. בדיוק הפוך, אנו עומדים לפני ה' נקיים מכל המותרות והעניינים, עומדים לבד, בפני עצמינו. אבל בחג-השבועות, אחרי חודש וחצי של הכנה, אנו מגיעים עם הלחם העשיר שהכנו מהתבואה שהשי"ת נתן לנו בטובו. מקריבים לפני ה' ואומרים מילה אחת: תודה.

זו ההזדמנות שלנו, כעם, לבטא את הרגש הפנימי שלנו שהתעורר במהלך התקופה האחרונה. אנו מכירים בכך שכל הטוב שיש לנו נמצא כאן רק בגלל שכך ה' החליט. גם הדברים שאנו עבדנו עליהם בכוחות עצמנו, תלויים ברצון ה'. כשהנתון הזה ברור לנו כל כך אנו יכולים לבוא לבית המקדש ולהודיע, נשתמש בכל הטוב הזה, בצורה הטובה ביותר. ניקח את מתנות ה' ונחיה עמם על פי מה שהורה לנו בתורתו. אחרי שהעם מגיע להכרה העמוקה הזו, מגיע תורו של כל יחיד ויחיד.

עכשיו מתחילה מצוות הבאת הביכורים. זו מצוותו האישית של כל חקלאי, של כל עובד אדמה. מחג השבועות מתחילים חקלאי ישראל להעלות לירושלים דוגמיות, פירות ביכורים של מה שהצמיחו בביתם. הם מביאים את זה לבית המקדש

ומקריאים בקול גדול את מילות ההודאה שלהם. הודאה על העבר וההווה ותפילה על העתיד. חג מתן-תורה הוא החג בו אנו מבהירים כי יש לנו את המתכון לחיים מאושרים. יש לנו את ספר ההדרכות המלא המלמד כיצד לחיות נכון בעולם הזה. אנחנו יודעים איך ליהנות ואנחנו יודעים איך לחיות טוב.

כאמור, התורה לא מלמדת מתי בדיוק היה מעמד הר סיני, היא כן אומרת לנו באיזו תקופה זה היה. יתכן, אולי, שההסבר אותו למדנו כעת הוא גם אחת הסיבות שהתורה ניתנה בתקופה הזו. התקופה הזו היא הזמן בו אנשים בכל מקום מרגישים שהם הגיעו אל המנוחה ואל הנחלה, האסמים מלאים בכל טוב והם משוחררים מכל עול.

ואז מגיע ספר ההדרכה. תורת ישראל היא תורת חיים. היא מלמדת אותנו כיצד לחיות. גם בזמנים הנוחים, גם כשאדם יושב בביתו ונהנה מכל עמלו, יש דרך סלולה ומסודרת לחיים נכונים וטובים. להבדיל -אלף אלפי הבדלות- מדתות אחרות שמשפקות מענה בעיקר בזמני קיצון, בשעות אבל או בשעות שמחה, תורת ישראל מלווה ומדריכה גם את זמני השיגרה. חי תורה אלה חיים-שגרתיים, בדרך שה' מלמד. חיים יומיומיים, על פי הוראות בורא העולם.

כיצד חוגגים זאת?

הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם מ"ט יום שניתנה בו תורה הוא... רב יוסף ביומא דעצרתא אמר עבדי לי עגלא תלתא אמר אי לא האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא (פסחים סח, ב). בחג השבועות אין מצוות מיוחדות. ההוראה היחידה היא - לאכול טוב. רב יוסף הוא דוגמה לכך. כשהוא רצה לבטא את שמחתו על התורה הוא ביקש לאכול עגל משובח.

בשונה מהחגים האחרים אין גם תפריט מיוחד או מקום אכילה ספציפי. נשארים בבית ואוכלים טוב. מדוע? היינו מצפים שחג כזה ייחגג בחידושי-תורה, בסדרי-לימוד מיוחדים, אבל לא.

אלה רעיונות מבורכים, תוספות נפלאות, אבל לא עיקר היום. כי בחג השבועות אנו מראים איך תורת ה' מרוממת לנו את השיגרה. אנו עושים את אותם פעולות כמו מיליוני אנשים אחרים בעולם, אבל תראו איזה הבדל. אנו מחזיקים את כוס הקידוש ביד וחושבים על אדם שיושב כבר לא רחוק, בשוק סמוך, מחזיק בידו את אותה תכולה אלכוהולית, ואיזה מרחק עצום בינינו לבינו. אנו אוכלים יחד מאכלי חלב מגוונים ומיוחדים, שרים שירות ותשבחות ומחדדים את ההבדל התהומי בין אנשי-תורה שאוכלים ושותים מתוך רוממות והתעלות לבין אנשים שאוכלים את אותה ארוחה בדיוק במסעדה איטלקית היכן-שהוא בעולם.

רב יוסף מכונה 'שברי-לוחות'. הוא שכח את כל תורתו. אבל כיון שתורת ישראל אינה רק סט של חוקים אלא היא ספר-משנה-חיים, השינוי שחל בו היה שינוי לכל החיים. כשהוא רוצה לבטא את העוצמה שהעניקה לו התורה הוא מכריז ואומר: הביטו, על פניו אולי אין הבדל ביני לבין אנשים אחרים שמשתובבים בשוק. שכחתי את תלמודי, איני יודע לפסוק ולחדש. אבל תראו איזה הבדל יש בין מי שהתרומם על ידי התורה למי שלא. תראו איך אני אוכל בשר! תראו איך נראית סעודה יהודית חגיגית. תחוו את הרוממות שמעניקה התורה ללומדיה ולהולכים בדרכה. זו היא שמחת החג האמיתית.

פתחנו בכך שהתורה לא מייחדת יום לקבלת התורה כיון שאדם צריך לקבל את התורה בכל יום מחדש. למדנו כי לחג השבועות אין תאריך קבוע והוא מהווה 'סיכום' של ההכנה הפנימית של העם כולו. ראינו כי החל מחג השבועות יוצאים למסע אישי של הבאת הביכורים - פרי הארץ - לפני ה'.

זו המשמיה שלנו בחג הזה. לחיות חיים רגילים, נורמטיביים, ולחוות את רוממות-התורה שלנו. להתכנס יחד, סביב שולחן ערוך, מלא במטעמים וביינות משובחים ושמחה לפני ה' אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך (דברים טז, יא).

חג שמח!

"ליל שישי של חלקי"

ליל שישי של חלקי

ברמה ד'

השיעור הקבוע בליל שישי
יתקיים בבית חברינו חי בוקובזה
רב חתן 1 דירה 5 ק.כ.
20:30 - 21:30 דף היומי
21:30 - 22:00 שיעור מאת הרב
שמואל שוורץ
22:00 - והלאה טשולנט מפנק
כמיטב המסורת

רכזי חלקי בקהילתי - רמה ד'

אלכס לאער יוחנן מהרשק
054-986-0122 055-669-5884

ליל שישי של חלקי

בנווה יעקב

השיעור בספר החינוך יתקיים
כמידי שבוע
השבוע ימסר השבוע ע"י חברנו:
יוסי ויסמן

בשעה 8:45 ברח' שד נווה יעקב 50
(קומה 6 במעלית) משפחת ויסמן
השיעור יתקיים כמנהג ליל שישי על
שולחן ערוך כמיטב המסורת

רכז חלקי בקהילתי - נווה
יעקב

יוסי וייסמן

שיעור בשבת תענוג

בעז"ה מתקיים מידי שבת שיעור בהלכות שבת
ע"פ סדר ספר אורחות שבת מהרב אליאב גורטלר
מו"צ בדף אלעד בשבת אחרי צהריים בשעה 16:30
בבית הכנסת מאור שרגא היכל א', כולם מוזמנים!

לפרטים נוספים:

רכז חלקי בקהילתי אלעד:
יאיר פרוש: 053-4201828

ליל שישי של חלקי

בגבעת המורה

כמידי ליל שישי נשב יחד גם
השבוע בבית הכנסת נועם ה'
21:15 השיעור הקבוע בדף היומי.
22:00 מעריב
22:15 שיחת חג מיוחדת מאת הרב
מנחם גולד.

כמובן צונט מפנק במיוחד

בברכת התורה
רכז חלקי בקהילתי - גבעת המורה
עפולה

אלימלך מעדוועד | 052-711-0739

כולם
מוזמנים

ללמוד וללמד

הרב דן טיומקין / יועץ ומחבר הספר בוסר המלאכים

אם אדם לא מחובר לתורה, הבור ריק, אין בו מים, ואז זה רק ענין של זמן עד שנחשים ועקרבים ימלאו אותו. כאשר מדובר על צעירים, שזהותם עדיין בגיבוש והתהוות, החיבור לתורה הקדושה הוא קריטי במיוחד.

החכמה פה היא לא רק לדעת את הכלל הזה, אלא להצליח ליישם אותו: להאזין על הילדים את הלימוד. אם הם ירגישו חיבור, יש להם מגן נגד פיתויי העולם, יש להם חיבור לנצח. אבל בלי חיבור כזה, יש גבול עד כמה הסמכות והמשמעת יצליחו לגרום להם להישאר בלימוד, ורבים עלולים להתפספס, הסקרנות הטבעית דועכת, צעות בעיות התנהגות או סתם שעמום וכדורך לקראת סדר יום שלא מעניין אותם.

אף אחד לא קם בבוקר רק כדי לרצות משהו אחר. כולנו זקוקים להרגיש ערך וסיפוק, להרגיש מחוברים. ובגיל הזה במיוחד, כל מה שאינו הצלחה, מתורגם מיד לחוסר רצון ('לא בא לי'). הצלחה יכולה להיות במגוון תחומים. חברתיים, מעשיים. מוסדות לימוד חכמים יודעים לשלב טיולים וחוויות, אבל כיון שכל כך הרבה שעות הילד נמצא סביב לימוד תורה, כי זה באמת העיקר, ואם בחלק הזה של היום - הוא לא ירגיש חיבור והצלחה, שייכות וכיף, אנחנו בבעיה. כי יגיע שלב שבו בלי חיבור אמיתי - הוא עלול לבעוט וללכת. ולכן בחלק הזה - אי אפשר לטייח. אנחנו חייבים לשאוף ללימוד תורה חווייתי ומהנה אצל הנערים. איך עושים את זה?

השלב הראשון: לדעת שהתורה אינה סתם חכמה, אלא דבר השם יתברך. כל דבר-תורה הוא דבר-השם, ולהעביר את זה - זו עבודה לא פשוטה. יש יצר הרע מיוחד שבא לגרום ללימוד להיות חיצוני. כמו ההבדל בין אדם חי לבובת שעווה. הכל אותו דבר, אבל השוני מזעזע: זה חי וזה מת. ובדיוק אותו הדבר גם בלימוד תורה. אפשר להפוך את תורתנו הקדושה ל'זורטים', אומרים הכל - אבל רק מבחוץ, מכניסים בתורה את "האדום האדום הזה", מפזרים עשן וקושיות ממקומות אחרים, ושאר היסחים, ולא שומעים את הדבר עצמו. זה 'שעונונים' של התורה. להפוך את התורה, שכולה חיבור לקב"ה, לדבר דומם ומנותק.

כמובן שכדי להצליח לחבר את ילדינו ותלמידינו לאהבת הלימוד, עלינו לטעום את זה בעצמנו. וגם אנחנו, אמנם חכמים ונבונים ויודעים את התורה, אבל גם אנחנו נדרשים להתפנות ל"עמל ולמלחמה הפנימית נגד העצלות, בשינון כמה פעמים - אף בלי חידוש, לדקדק בדברים שאין השכל נהנה מהם בתחילתן, ואדרבה - מכבידים עליו, אבל העמל זה, הוא עמל התורה אשר כל סגולת הלימוד תורה נאמר על עמלה, ואמנם אחר העמל, נפתח שער אורה חדש, אשר השכל מתענג עד אין קץ" (כלשון החזון איש באגרותיו, אגרת ב'). זו עבודה לא פשוטה. כי צריך לפנות ולקבוע זמנים, להתחדש תמיד. להכין את עצמנו לכך, שהדברים שכעת אנו לומדים הם דבר חידוש שמעולם לא שמענו, ובכך להצליח להשיק ולהתחבר עם התורה האלוקית - ולקנות דעת עליון! השלב השני: בזמן הלימוד - להצליח להשתיק את 'קול המונה של רומי', וגם את קולם של כל התובנות שהתחדשו לנו במקומות אחרים, ולהתמקד בדבר התורה שמולי. יש כאן הוראות מפורשות של חז"ל עצמם, מוסרי התורה, כיצד ללמוד את התורה (ברכות ס"ג): "הסכת", קודם "הס" ואחר כך "כתת". השלב הראשון הוא הס. קודם כל לשתוק, ומפרש רש"י: "שתוק!!! צריך לשתוק ממה שיש לך לומר, ואז קורה דבר מופלא, ופתאום מתחילים לשמוע את הקב"ה בעצמו מדבר אלינו.

כל כך מפתה לקפוץ לשלבים הבאים, אבל השלב הקריטי והראשון הוא לשתוק ולשמוע מה שלפנינו. צריך לוודא שהבנו טוב, ושלאפשר לחזור על דבר התורה כפי שהוא כתוב, שאלה ותשובה, שקלא וטריא, שלא נאבד את ידיעת הפשט. שנצליח לשמוע מה שכתוב, ולא להעמיס בכף-נעליים את הגיגינו בתוך הטקסט. כל דילוג או קפיצת דרך על השלב ההכרחי הזה, תגרום למגדלים באוויר, חסרי השפעה אמיתית, ובאמת חבל, כי הפספוס הוא עצום ונורא.

כשאנחנו נצליח ללמוד כך (ועוד הרבה יש להאריך בזה), יש סיכוי שנצליח לחבר גם את ילדינו. אז אמנם בדרך צריך לעטוף את הלימוד עם הצעירים בכל מיני פעילויות חווייתיות, סיפורים וחזיונות (כל גיל לפי ענינו). אבל זה בחינת: 'שלא לשמה', רק רקע ותפאורה, לא תחליף לחיבור להנאה מעצם הלימוד.

ראוי לשאוף לזה, ראוי להתפלל על זה שנזכה ל'זהערב נא', שעל ידי המתקנות והעריכות של דברי התורה בפינו, הם יתערבבו בנו וישדרגו את כולנו לקרבת אלוקים אמיתית.

חלקי בקהילתי
יזמות תורנית קהילתית

**'חלקי בקהילתי'
החלק שלך בתורה.
החלק שלך בקהילה.**

**החברותא שלך.
השיעור שלך.
הקבוצה שלך.
ה'ליל שישי' שלך.
הרעיון שלך.
הדוגמא האישית שלך.
היוזמה שלך.
חג השבועות שלך!**

**מוגש כחומר למחשבה
ע"י מרכז ק.ש.ר.
שע"י 'חלקי בקהילתי'.**